

LES MENTIDES QUE ENS EXPLIQUEN

1a. Mentida: El deute públic és el causant de la crisi

Al contrari. El deute públic, que tampoc és tant alt si el comparem amb els d'Alemanya i França, és conseqüència de la crisi. Està motivat, per una banda, pels diners que l'Estat ha destinat a taponar els forats produïts per la banca i també dels que s'han hagut de dedicar a mitigar les situacions originades per l'auge salvatge de l'atur, originat en bona part per l'esclat de la bombolla immobiliària i, per l'altra, per la dràstica disminució dels ingressos de l'Estat, a causa de la fallida en cadena de milers d'empreses que no reben els préstecs bancaris.

2a. Mentida: No hi ha més opció que retallar

No és així. Es poden augmentar els ingressos, especialment si es persegueix amb eficàcia el frau fiscal. També es pot reduir la inversió militar, estalviar en medicaments donant prioritat als genèrics, reduir la despesa energètica i revisar els concerts amb centres educatius d'elit i les exempcions religioses. Les polítiques de retallades en els serveis públics obeeixen a una opció ideològica, que té com a objectiu fonamental la seva degradació, asfixien l'economia d'un país i augmenten l'atur.

3a. Mentida: Sobren empleats públics

La realitat demostra el contrari. Al nostre país, hi ha 6,5 empleats públics per cada 100 habitants, mentre que a la resta d'Europa hi ha 15.

4a. Mentida: Hi ha un excés de despesa pública

De cap manera. Aquest argument és una generalització injustificada, que amaga el malbaratament en què han incorregut algunes administracions, més preocupades per l'ostentació que per oferir uns serveis de qualitat. L'any 2010 la despesa pública espanyola equivalia al 45% del PIB, 5,3 punts per sota de la mitjana dels 27 països de la Unió Europea. Pel que fa al capítol de personal, la majoria d'empleades i empleats públics són mileuristes, o ni tan sols arriben a aquesta xifra a final de mes.

La despesa en educació (en % del PIB):

a Catalunya: 3'2%, a Espanya: 4,5%, a Finlàndia: 6%.

La mitjana a l' OCDE: 5%.

5a. Mentida: L'oferta privada pot substituir la pública

Els qui defensen aquesta afirmació argumenten que el sector privat gestiona millor que el públic i resulta més barat. Res més allunyat de la realitat. La crisi ja està demostrant els perjudicis de les privatitzacions sobre els professionals i els usuaris. La empresa privada mai assumeix els serveis que no generen beneficis, perquè anteposen aquests últims a la qualitat dels mateixos.

LES VERITATS QUE ENS AMAGUEN

1a. Veritat: Hi ha altres sortides a la crisi

Per descomptat. Islàndia és l'evidència. Fins i tot el mateix FMI discrepa del fonamentalisme en l'austeritat imposat per la cancellera alemanya Angela Merkel. A CCOO proposem un Pacte per a l'Ocupació que permeti el relançament de l'economia, contempli també una reforma fiscal i del sistema financer, un pacte de rendes i un acord per regular els preus d'aliments bàsics, transport, habitatge, electricitat i gas. I, per descomptat, una forta inversió en el sector públic, justament l'opció contrària a la que postulen els governs neoliberals.

2a Veritat: Es poden incrementar els ingressos de forma justa i eficaç

La nostra fiscalitat és de les més regressives i ineficaces d'Europa. Hi ha molt marge de maniobra per fer una reforma fiscal més justa i que asseguri els ingressos necessaris per sostenir les despeses que demana una sortida de la crisi que consolidi l'Estat de benestar. Les polítiques i inversions públiques són necessàries per sortir de la crisi; invertir en serveis públics és invertir en les persones.

3a Veritat: Els serveis públics dinamitzen l'economia

Prova d'això és que, en aquells països amb un Estat de benestar més desenvolupat, el percentatge de persones que treballen per al sector públic augmenta. Aquest és el cas de Dinamarca, amb un 26%, el 22% de Suècia, o el 19% de Finlàndia. Per contra, abusar de les retallades en els serveis públics anul·la una font de creixement econòmic, prosperitat, ocupació, equilibri i cohesió social.

4a Veritat: Cal enfortir els serveis públics per disminuir la desigualtat

Uns serveis públics forts són l'única garantia d'uns nivells mínims d'equitat social. Només uns serveis públics suficients i de qualitat poden assegurar per a tota la ciutadania, i no només per a una minoria, un ensenyament de qualitat, la cura de la nostra salut, la millora de les condicions mediambientals, la seguretat ciutadana, la mobilitat, la informació, la justícia, la cultura ... i uns sistemes de protecció social que atenguin els més desfavorits i satisfacin les seves necessitats bàsiques.

5a Veritat: No hem de deixar als nostres fills una societat pitjor que la que rebem

La trajectòria lineal del progrés social està en seriós perill de trencar-se en la generació dels nostres fills i les dels seus descendents, en negar-se'ls una feina estable, uns ingressos bàsics per gaudir d'una vida digna i un futur de prosperitat. Aquesta ruptura intergeneracional constitueix un vergonyós retrocés històric que no hem de consentir.